

1195 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

De van 19 Juni tot 11 Juli 1947 te Genève gehouden dertigste Internationale Arbeidsconferentie heeft onder meer een verdrag aangenomen, betreffende de arbeidsinspectie in de industrie en de handel. Ingevolge het bepaalde in artikel 19, vijfde lid, van het Statuut der Internationale Arbeidsorganisatie wordt dit verdrag aan de bevoegde autoriteit voorgelegd. Naar de mening van de ondergetekenden behoort het verdrag door Nederland te worden bekrachtigd. Onze wetgeving zal evenwel op een enkel punt aangevuld dienen te worden alvorens tot het verdrag kan worden toetreden. Het is met het oog daarop, dat voorgesteld wordt te bepalen, dat de Kroon zich de bevoegdheid voorbehoudt tot het verdrag toe te treden. Tot toetreding zal dan kunnen worden overgegaan, zodra de nodige wettelijke maatregelen tot stand gekomen zijn.

Ter toelichting van het verdrag moge het volgende medegedeeld worden.

In 1923 heeft de Internationale Arbeidsconferentie een aanbeveling aangenomen betreffende de algemene beginselen voor de inrichting en bevoegdheden van de arbeidsinspectie. In de loop der jaren heeft de ontwikkeling op dit gebied die aanbeveling achterhaald en deed zich de behoefte gevoelen aan regeling bij verdrag. Op de agenda van de in 1940 te houden Arbeidsconferentie kwam dat onderwerp voor; de bedoeling was om in een enkele discussie een verdrag aan te nemen, nadat de materie door een technische conferentie, welke in Mei-Juni 1939 bijeen kwam, was voorbereid. Tengevolge van het uitbreken van de oorlog kon aan dit voornemen geen uitvoering worden gegeven. De behandeling van het vraagstuk werd na de oorlog weer opgenomen en nadat door het Internationaal Arbeidsbureau nog nadere inlichtingen aan de Regeringen waren gevraagd, heeft de Internationale Arbeidsconferentie in 1947 in een enkele discussie een verdrag terzake aangenomen.

Het verdrag regelt de taak en bevoegdheden van de arbeidsinspectie. Het bestaat uit vier delen; het eerste deel heeft betrekking op de arbeidsinspectie in industriële inrichtingen; het tweede deel op de arbeidsinspectie in de handel, terwijl de beide laatste delen bepalingen van algemene aard inhouden.

Artikel 1 legt aan elk Lid der Internationale Arbeidsorganisatie de verplichting op een arbeidsinspectie voor de industriële inrichtingen in te stellen; artikel 22 (deel II) legt een zelfde verplichting op ten aanzien van de handel.

Artikel 2 specificeert nader, op welke inrichtingen die inspectie van toepassing moet zijn. Een uitzondering wordt mogelijk gemaakt voor de mijnen en transportondernemingen. Instelling van een arbeidsinspectie op de mijnen en het transport brengt speciale technische problemen met zich, zodat de voor de industrie en de handel gestelde eisen voor een arbeidsinspectie voor eerstgenoemde bedrijfstakken in vele landen niet toepasselijk zijn. In een speciale aanbeveling, door de Conferentie aangenomen, wordt de Leden aanbevolen om voor de mijnen en het transport passende systemen van arbeidsinspectie in te voeren.

De taak van de arbeidsinspectie wordt in hoofdtrekken in artikel 3 omschreven. Die taak komt geheel overeen met die van de in ons land bestaande arbeidsinspectie.

Artikel 4 behoeft geen nadere toelichting; evenmin artikel 5. De samenwerking met werkgevers en werknemers, waarvan dat laatste artikel melding maakt, bestaat te onzent o.a. door middel van de Stichting van de Arbeid.

De artikelen 6, 7, 8 en 9 betreffen het personeel der arbeidsinspectie.

Artikel 10 heeft betrekking op het aantal inspecteurs van de arbeid in verband met de hun toevertrouwde taak. De eerste ondergetekende merkt hierbij op, dat voor een behoorlijke uitvoering van hun taak, welke van groot belang is, het bestaande ambtenarencorps aanvulling behoeft. Zodra de tijdsomstandigheden zulks toelaten, zullen de daartoe nodige voorstellen gedaan worden.

Artikel 11 geeft uiting aan de algemeen gehuldigde opvatting, dat voor een goede uitvoering van hun taak de inspecteurs van de arbeid o.a. over vervoersfaciliteiten moeten beschikken, daar waar zich geen behoorlijke openbare vervoermiddelen bevinden. De eerste ondergetekende deelt die opvatting geheel; ook hier echter dwingen de omstandigheden vooralsnog tot grote beperking.

Artikel 12 regelt de bevoegdheden van de inspecteurs. De aandacht zij hier gevestigd op de bevoegdheid, een werknemer buiten tegenwoordigheid van de werkgever te horen. Het tweede lid houdt in, dat de werkgever op de hogte gesteld moet worden van het bezoek van de inspecteur. Te voren daarvan kennis te geven wordt niet vereist; zulks zou in vele gevallen ook ongewenst kunnen zijn. Een speciale bepaling over dit onderwerp bevat onze wetgeving niet. Het ligt in de bedoeling een aanwijzing aan de inspecteurs in de geest van dit lid te geven.

Artikel 13, dat eveneens op de aan de inspecteurs toe te kennen bevoegdheden betrekking heeft, vermeldt een bevoegdheid, n.l. die van de z.g. parate executie (2de lid, onder b), welke in onze Veiligheids- en Arbeidswetgeving ontbreekt (behoudens een regeling terzake in de Stuwadoorswet). Een wetsontwerp betreffende dat onderwerp is in voorbereiding.

Artikel 14 schrijft voor, dat de arbeidsinspectie in kennis gesteld moet worden met de plaats gehad hebbende arbeidsongevallen en met gevallen van beroepsziekten. Te onzent doet het bestuur der Rijksverzekeringsbank een afschrift van elke ongevalsangifte en van een beroepsziekte aan de arbeidsinspectie toekomen.

Artikel 15. De in ons land geldende bepalingen inzake geheimhouding voldoen aan de hier gestelde eisen.

Artikel 16 behoeft geen toelichting.

De artikelen 17 en 18 betreffen de vervolging en straffen bij overtredingen. De Nederlandse praktijk sluit zich geheel bij de hier gestelde eisen aan.

De artikelen 19—21 hebben betrekking op het indienen van verslagen. Zij behoeven geen nadere toelichting.

De artikelen 22—24 van het tweede deel hebben betrekking op de arbeidsinspectie voor handelsinrichtingen. De bepalingen van de artikelen 3—21 voor de arbeidsinspectie voor de industriële inrichtingen zijn van toepassing. Voor ons land levert dat geen bezwaar op.

Zodra het hierboven in de toelichting op artikel 13 vermelde, in voorbereiding zijnde, wetsontwerp wet geworden zal zijn en in werking zal zijn getreden, zal tot ratificatie van het verdrag overgegaan kunnen worden.

Aangezien de in het verdrag behandelde aangelegenheden vallen binnen de eigen bevoegdheden van de autoriteiten van Indonesië, Suriname en de Nederlandse Antillen, is, overeenkomstig het voorschrift van artikel 35, vierde lid, van het Statuut der Internationale Arbeidsorganisatie, het verdrag ter kennis van die autoriteiten gebracht.

De Minister van Sociale Zaken,

A. M. JOEKES.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

D. U. STIKKER.

